

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Først til hr. Peter Skaarup: Vi mener, at det er enhver regerings opgave, uanset hvilken farve den har, løbende at vurdere, hvilke programsamarbejdslande vi skal have, set i lyset af den strategi, vi har vedtaget bredt her i Folketinget, altså »Partnerskab 2000«. Det mener vi, det står vi inde for, det er også det, vi har ment hele tiden, og det synspunkt burde Dansk Folkeparti jo også kunne tilslutte sig.

Kl. 15.35

Men når vi ser på det, der konkret er lagt frem, er der overhovedet ingen sammenhæng mellem det, man siger, og det, man gør. Det har der allerede været nævnt masser af eksempler på her fra talerstolen, så det skal jeg ikke komme så meget ind på nu.

Fru Pia Larsen spørger om lidt af det samme. Nu er det jo regeringens opgave at vurdere, men vi mener, at der ligger en usaglig begrundelse bag, når man f.eks. skærer to programsamarbejdslande som Eritrea og Malawi væk – to af de fattigste lande i Afrika – og ikke har en strategi for, hvordan man ellers hjælper de fattige befolkninger og de udstødte. Det eneste svar, man har til dem, er, at ngo'erne, altså de folkelige organisationer, som arbejder uden om regeringerne, skærer man søreme også på. Det er jo dem, som kunne levere demokrati og være fortalere for de allerfattigste, men dem skærer man også på. Det er jo inkonsekvent, det er dét, vi ikke kan forstå, og det er dét, vi synes er totalt usammenhængende.

Derfor dækker regeringens mange fine ord og løfter over gigantiske nedskæringer. Det synes vi er problematisk, og det er derfor, vi mener, at i forhold til tidligere ser vi, at man bryder en tradition for et bredt samarbejde i Folketinget på dette område, og det er vi kede af. Men jeg kan godt forstå, at Dansk Folkeparti er glad.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, det var et lidt uklart svar, hr. Jeppe Kofod kom med her, så jeg vil godt lige spørge, hvor vi egentlig står i forhold til Socialdemokratiet.

Det er jo ret interessant, at vi lige har haft et folketingsvalg, hvor det var meget omdiskuteret, om der skulle kigges på ulandsbistanden eller ej. Ifølge Socialdemokratiet skulle der ikke kigges på den overhovedet, for den var helt fin, som den var. Det var nærmest en hellig sætning:

der skulle i hvert fald ydes den ene procent af BNI, ellers var alt fortabt.

Men nu kan jeg forstå af det vedtagelsesforslag, der er fremsat, at man skal foretage en kritisk gennemgang af Danmarks ulandsbistand for at opklare, om den er effektiv. Jeg vil sige, at det da er positivt, hvis Socialdemokratiet mener det, men jeg kunne godt tænke mig at høre, hvorfor man lige pludselig mener, der er grund til at kigge kritisk på den. Kan det være, fordi Ugandas præsident Museveni siger, at han er ligeglad med den bistand, der bliver givet? Kan det være, fordi Zimbabwe nu siger, at ulandsbistanden nærmest er økonomisk terrorisme over for Zimbabwe? Er det sådan nogle ting, der gør det, eller hvad er det, der gør det? Hvor er det, nyorienteringen kommer fra?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Jeppe Kofod, hvordan hr. Jeppe Kofod definerer begrebet programsamarbejdsland, og hvordan hr. Jeppe Kofod opfatter det, at vi i Danmark har valgt at samarbejde intensivt med et forholdsvis begrænset antal lande, dvs. det, som jeg opfatter som værende kriterierne for valg af programsamarbejdslande.

Derudover er der jo mange andre måder at støtte de fattigste i verden på. Hr. Jeppe Kofod nævnte selv en af dem, nemlig ngo'er, der er også multilateral bistand, og der er også andre måder, den danske regering kan hjælpe på, men programsamarbejdslande er noget ganske særligt. Er hr. Jeppe Kofod enig i det?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Først til hr. Peter Skaarup: Vi mener og har hele tiden ment, at vi skal have mest mulig kvalitet og effektivitet ud af hver eneste bistandskrone, vi giver ud fra dansk side. Det er ikke noget nyt, det er ikke et hemmeligt budskab, det er noget, vi har kæmpet for altid, og heldigvis har det været sådan, at vi har haft bredt flertal for det her i Folketinget, så flest mulige partier og også ngo'er og uafhængige eksperter rundt omkring har bidraget til at kvalificere den danske udviklingsbistand.

En af de største farer ved det, der sker nu, er – som også udviklingsforskningen peger på – at hvis man beskærer udviklingsbistanden årligt på finansloven, får man ikke den langsigtethed, der er behov for, og som er forudsætningen for kvaliteten. Vi kan se af de sidste 30-40 års udvik-